

Op heftige vreugde volgt heftige desillusie

Voorstelling: Bloedband, door Orkater. Tekst: Leopold Witte en Geert Lageveen. Regie: Gijs de Lange. Muziek: Beppe Costa. Gezien: 3/11 Theater De Veste, Delft. Tournee t/m 2 februari. Info: 020-6060600 en www.orkater.nl.

Door ANNERIEK DE JONG

Een man wil een vrouw versieren. Logisch, want hij is oud en geil en zij is jong en mooi. Maar dan zegt zij: „Ik ben je dochter.”

Zulke extreme situaties komen veelvuldig voor in *Bloedband*, de nieuwe muziektheaterproductie van Orkater. Op heftige vreugde volgt steeds een hevige desillusie: die wisselbaden hebben de schrijvers Geert Lageveen en Leopold Witte effectvol ingebouwd.

Maar het gaat hen niet alleen om het effect, ze hebben ook echt iets te vertellen. In drie verhalen zoeken mensen toenadering tot elkaar om elkaar vervolgens des te harder af te wijzen.

De jonge vrouw die voor het eerst haar vader ziet, komt niet voor vergeving. Ze neemt geraffineerd wraak op al die jaren waarin hij haar bestaan negeerde. Angelina dringt binnen in Pietro's hart, laat zich door een andere man bezwangeren en moedigt de man die haar vader is aan om zich op zijn kleinkind te verheugen. Op het hoogtepunt van zijn euforie deelt zij hem mee dat ze nooit voor hem zal opdoen als hij straks bij haar

en haar kind voor de deur staat. Hij zal wanhopig naar hen blijven verlangen, net zoals zij achttwintig jaren lang wanhopig naar haar vader verlangde.

Het is een verhaal met de opbouw van een klassieke novelle. Met een ongehoorde gebeurtenis en een plotse wending. Een beetje à la Pirandello of Heinrich von Kleist. Ze hebben allure, de verhalen van Witte en Lageveen: ook het tweede verhaal verbluft. Het gaat over een vrouw die na twintig onvruchtbare huwelijksjaren ineens zwanger is. Rosa zweeft op een roze wolk. Maar haar man gaat er in paniek vandoor en zijn berouw komt te laat.

Daar het derde verhaal minder goed in elkaar zit doet er bij zoveel moois niet meer zo erg toe. Een demente moeder staat ineens bij haar zoon voor de deur, in dat derde verhaal, dat zich verder amper ontwikkelt. Het is wel knap met de andere verhalen verweven en het is ook knap hoe regisseur Gijs de Lange van al die verhalen theater maakt.

Op een schuin toneel komen de personages elkaar tegen. Doordat er in het midden van het toneel een verdieping is aangebracht zie je soms alleen hun hoofden. Altijd komen ze op een rare manier op: het vertekende perspectief lijkt op de verwrongen denkwijze van veel van de figuren. Harkerige dansjes verbeelden de mentale beschadigingen die zij in het leven hebben opgelopen. De muziek van Beppe

Costa combineert het lieflijke getokkel van mandolines met ruige drums en droefgeestige zang.

Die muziek wordt live uitgevoerd en Costa musicceert mee. Hij speelt als de ontaarde vader Pietro ook een belangrijke rol. Pietro is een vijftigjarige Italiaanse muzikant. En hij komt er niet goed vanaf. Costa, Lageveen en Witte spuien in *Bloedband* heel wat zelfkritiek. Mannen lopen voor hun verantwoordelijkheden weg, lijken ze te willen zeggen; mannen zijn laf en onbetrouwbaar of ronduit huf-terig.

Ook de schrijvers spelen mee. Lageveen als de verkrampte Max die ineens voor zijn moeder moet zorgen, Witte als de man die zijn zwangere vrouw in de steek laat.

Hun persoonlijke engagement geeft de voorstelling een authentieke toets, ondanks de uitvergroete emoties. Marisa van Eyle als Rosa heeft de neiging te vet te spelen; Nadja Hüpscher als Angelina en Leny Breederveld als de demente moeder gaan subtieler met de overdrijvingen om.

Je verlaat de zaal met prangende vragen. Hadden die vrouwen de mannen moeten vergeven? Wat leidt tot meer geluk: verzoening of wraak? Waarom zijn mannen zo bang om zich aan vrouw of kind te binden? En heeft de vrouwelijke drang om voor een kind te zorgen niet ook iets zielijks?

Dit is theater dat aan het denken zet terwijl je hard moet lachen. Zo zou het altijd moeten zijn.